

Pohled k Sedlině

Ranní vstávání do nepohody. V noci jsem poslouchal, jak burácí vítr a lomcuje kdesi uvolněnými plechy na střeše. Když hnu tělem, ptám se, zda vůbec něco uvidím. Ale za pokus to stojí. Jedu ranním vlakem do stanice Radomyšl zastávka a naštěstí je už ráno světlo.

Otužilému vodnímu ptactvu snad ani nepřízeň počasí nevadí. Na hladině Dolního Řepického rybníku kromě kachen divokých (*Anas platyrhynchos*) vidím pár morčáků velkých (*Mergus merganser*). Jsem zvědavý na Pilský rybník. Vzduchem se mihnou dvě volavky popelavé (*Ardea cinerea*) a kousek dál, skoro u Horního Řepického rybníku pozoruji dva srnce obecné (*Capreolus capreolus*). Dunění kol vlaku vyplaší dva jedince kormorána velkého (*Phalacrocorax carbo*). Potom je již kousek do Radomyšle. Obec je ztichlá a ani se mně do ní nechce.

Tak se vydám polní cestou Na Loučkách k vrchu Chlum. Za zády někde mezi Tisovníkem a Černíkovem je bílo. Krajina se ztratila ve sněhových vločkách. Moje zvědavost, zda skutečně něco zpozoruji, roste. Na cestě potkám plamatku lesní (*Arianta arbustorum*), která odvážně v té zimě popolzá po jemném kamenném šterku polní cesty. Potom se nad vrcholem Chlumu se objeví silueta dravce. Za chvíli se dokonce ozve volání káně lesní (*Buteo buteo*). Takže jeden úlovek je jistý. Vítr fičí a rád přivítám smíšený les Hájku, kde uslyším a posléze spatřím datla černého (*Dryocopus martius*) a v hojného porostu ostružiní vyplaším malého střízlíka obecného (*Troglodytes troglodytes*).

Jdu zpět do městečka Radomyšl. Jen z naučeného zvyku se podívám pod kamení a kusy střešních tašek u kostela sv. Jana. Naleznu sluněčko sedmitečné

(*Coccinella septempunctata*) a kousek zadečku škvora obecného (*Forficula auricularia*).

Klanolistka obecná – nenápadná a chlupatá

Sluněčko východní (*Harmonia axyridis*), které je zde občas k vidění, se nekonalo.

Potom pokračuji dál k Domanicím - okolo kamenných křížků, kde mě zaujme sytost mechových porostů obepínajících slabé kmínky trnek a švestek. Asi baňanka bělavá (*Brachythecium albicans*), jak později prozradí silná lupa.

Dole v dolině přírodního koupaliště si všimnu zlomeného kmenu vrby jívy a drobných hub na její kůře. Bílé, plstnaté plodnice s výraznými lupínky mně napovídají dřevomilnou houbu klanolístku obecnou (*Schizophyllum commune*). Někdy označovanou za rozporuplnou léčivku. Mám z ní radost.

Cestou k Božím mukám nad Domanicemi vyplaším ze závětří trnek snad 30 vrabců polních (*Passer montanus*), kteří jsou promícháni se strnady obecnými (*Emberiza citrinella*). V Domanicích okouknu drobnou mišpuli německou. Maličký stromek rostoucí si na malém paloučku. Plody jsou od mrazu již celé hnědé, měkké a asi shnilé.

Vzpomenu na Canterburské povídky napsané kdysi dávno Geoffreyem Chaucerem, jenž si zde pohrává se slovy v Povídce šafářově.

„Taky bych uměl,“ povídal, „jen chtit,
těm nafoukancům z mlejna vytřít zrak
a mluvit prostě jak nezdvůřák!
To mám však za sebou, vždyť mám už věk;
trávu jsem spás a zbyl jen paběrek.
Ta bílá hlava o mých letech ví
a s vlasy taky srdce plesniví;
ledaže, pánové, to mé stáří je jak mišpule, co dokud neshnije,
nemůže uzrát, až pak ve smetí!

Legrácka historická, literární a kdo ví ještě jaká. Přesně se hodí do dne, v kterém jdu svůj pochod za ptačími letci s ohnutým zobákem.

Mezitím se vyčasilo. Občas probleskne i sluníčko, a když scházím k Hornímu Řepickému rybníku, letí se mnou souběžně další káně lesní. U hladiny zmiňovaného rybníka se rozhlížím, zda neuvidím něco z vodního ptactva. Ale vyplaším jen 11 kormoránů velkých. Lesklé černé peří. Ozdobné bílé plošky na hlavě a těle zasvítí ve světle hřejivého slunce a celá ta rybařící banda mizí k severním břehu, kde se cítí v bezpečí.

Cestou ke hrázi se dívám do vápencové sutě v mezi patřící k oboře s vysokou zvěří. Z bezobratlých hmyzáků nic. Jen sametka rudá (*Trombidium holosericeum*). Mekkýši tu zanechali své ulity a zmizeli beze stop. Z těch drobnějších druhů schránek je to suchomilka obecná (*Xerolenta obvia*), vlahovka narudlá (*Monachoides incarnatus*) a vrásenka okrouhlá (*Discus rotundatus*). Ještě si všimnu ohňovce obecného (*Phellinus pomaceus*) na kmínku švestky.

Okolo Pravdova mlýna pokračuji k Droužeticím. Jen před nimi uhnu vlevo a vyplaším dva kousky káně lesní. Stejně tak se zvedne asi 10 vran černých (*Corvus corone*).

Vzlétající ptáci asi polekali bažanta obecného (*Phasianus colchicus*), který byl spokojeně usazen v remízcích keřů u železniční trati. Tak se ozvalo jeho kodrcání. Nedivím se, že se mu tady líbí. Kdo je menší, pod korunky trnek a šípků se snadno vejde. Rozházený mech, trněnka odstálá

Utečenec - čemeřice

(*Oxyrrhynchium hians*) naznačuje prostředí bohaté na živiny. Někdy hanlivě označená jako bordel mech.

Když scházím do úžlabiny mezi Droužeticemi a zahrádkářskou kolonií, z porostu trnek se zvedne další ptačí dravec. Hluboká vidlička ocasních per prozrazuje luňáka červeného (*Milvus milvus*).

Slunce rozjasnilo krajinu, a tak se těším pohledem na staré centrum Řepice, kostel Máří Magdalény a siluety vrchů Hradec a Jaslov. Když vstupuji do lesa pod Šibeničním vrchem dívám se, kde co létá. Drobné sýkory koňadry (*Parus major*), sýkory modřínky (*Cyanistes caeruleus*) a čížkové lesní (*Carduelis spinus*) se drží u zahrádek. Nakonec najdu jednoho utečence ze záhonů. Je jím čemeřice.

Ale to jsem již na Šibeničním vrchu. Mohu si zapřemýšlet o tom, jak krajina vypadala kdysi a jak se změnila do dnešní podoby. Nebo o tom, zda mé putování mělo smysl. Zdá se, že ano. Káně lesní čtyřikrát a jeden luňák červený. A je to...

Literatura:

CHAUCER, Geoffrey. *Canterburské povídky*. Vyd. v Odeonu 2. Přeložil František VRBA. Praha: Odeon, 1970. Světová knihovna (Odeon).